

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ОДЛУКЕ ЖИРИЈА ЗА ДОДЕЛУ НАГРАДЕ „ПАВЛЕ СТЕФАНОВИЋ”, ЗА 2018. ГОДИНУ

Жири који чине музиколози Јасмина Зеџ, музички критичар, проф. др Соња Маринковић и проф. др Весна Микић, са Факултета музичке уметности у Београду, Ивана Неимаревић, музички уредник на Трећем програму Радио Београда и др Мирјана Веселиновић-Хофман (председник Жирија), донео је одлуку да Награда „Павле Стефановић” за 2018. годину припадне музикологу ДУШАНУ МИХАЛЕКУ, за књигу *Музика и реч*, коју је прошле године објавила издавачка кућа „Прометеј” из Новог Сада.

Од укупно двадесет три евидентирана текста из објављене прошлогодишње продукције у жанру есеја и критике, као и две опсежне збирке радова исте врсте, Жири је начинио ужи избор (у којем су били још и радови Јелене Новак, Тијане Поповић Млађеновић, Биљане Срећковић и Горице Пилиповић) на основу којег се – већином гласова – определио за наведену књигу Душана Михалека.

Душан Михалек, музиколог и музички писац, београдски ђак, од најранијих дана своје професионалне активности све до данас, посвећено ради на пропагирању музике са жељом и првенственим циљем да се музика заволи. Био је главни и одговорни уредник Редакције музичког програма Радио Новог Сада од 1972. до 1991, када одлази у Израел. Већ наредне године постаје директор Израелског музичког центра и ту дужност обавља до 2005. У Израелу је завршио и Туристички факултет, улазећи тако у практичан живот још једне струке.

Михалек је аутор великог броја текстова различитог профила и намене – од музиколошких радова историографског и аналитичког типа, до чланака разноврсне примењене улоге.

Његова књига *Музика и реч*, тематски је богато изаткана и формално неуобичајено артикулисана збирка есеја и осталих примењено музиколошких текстова. Њихов избор за ову књигу је начинио сам аутор, из своје богате 50-огодишње продукције намењене понајвише радију, затим телевизији, дневним новинама, али и стручној периодици и

зборницима радова. Стога су посреди жанровски веома различити написи. При томе је карактеристично да је готово сваки од њих 'персонализован', односно, сваком је знамен одређено име, чиме ова књига постаје, по речима њеног аутора, и „(...) нека врста посвете драгим људима са којима сам се током живота дружио. (...) Књига о пријатељима – за пријатеље”.

И на нивоу макроформе и на нивоу микроформе књига је, могло би се рећи, готово музички мишљена. Тако се, на пример, између делова насловљених „Увертира” и „Финале”, логиком свите ниже 30-ак написа. Штавише, једна шестоделна целина у оквиру тог низа и сама носи назив „Свита: композитори”.

А готово сваки од написа – са изузетком „Интермеца” посвећеног сећању на проф. Николу Херцигоњу – има свој прелудијум и постлудијум. Ти сажети предговори и поговори ових написа су, иначе, појединачно веома покретљиви у том смислу што су неким својим аспектима (углавном фактографским) међусобно допуњујући, уодношавајући, тако да би се могло рећи да формирају један посебан слој књиге, који би се, као такав, могао чак и издвојено пратити у реалном времену. Тим пре што својим темама, проблематиком и садржином испуњава и улогу својеврсног сажетка главног текстуалног тока књиге. А у односу на написе које појединачно уоквирују, прелудијуми и постлудијуми су, попут тих написа, динамизовани контекстуално, при чему и из аутобиографског угла.

Тако у овој необичној, двослојној артикулацији књиге *Музика и реч*, која, иначе, као целина 'извире' из „Предговора” а 'утиче' у Слово „Уместо поговора”, оживљавају пред нама, у Михалековим личним сведочењима, неке од кључних појава из 50-огодишње прошлости на српском и југословенском тлу; заправо, читав комплекс питања, дилема, подухвата и пројеката, успеха али и срамотних странпутица нашег друштва и њихових свеколиких последица не само по наше личне животе.

Начин на који је аутор обрадио одабране теме у оквиру своје специфично обликоване збирке написа, сведочи о његовом увек будном, изоштреном критичком оку; о доследности његових ставова, огромном

знању и великој професионалној одговорности, као и његовом литерарном сензибилитету. О изражајној снази једне упечатљиво личне ауре.

др Мирјана Веселиновић-Хофман